

nende Smørret, og Smørret blev fremstillet lysegult, saa vilde man bruge akkurat de samme Ord, selvfølgelig fordi det eneste, man vil opnaa ved denne Bestemmelse er, at Margarine skal komme til at ligne Smør, og det forbavser mig oprigtig talt, at de, der nu interesserer sig saa stærkt for dette Spørgsmaal, ikke vil eller tør sige dette ganske jævnt og ligefrem. Det er jo nemlig det eneste Fornaa, det er ikke det smukke eller tiltalende, det her drejer sig om, og jeg maa her sige til den højtærede Landbrugsminister, at det forundrer mig allermost, at han ikke ganske aabent og jævnt og ligefrem siger, hvad det er, han vil opnaa. Den højtærede Landbrugsminister og jeg har jo tidligere drøftet dette Spørgsmaal. I 1907, da den nugældende Lov blev gennemført, indtog den højtærede Minister ganske det samme Standpunkt, som han indtager den Dag i Dag overfor dette Spørgsmaal. Jeg kender altsaa ganske nøjagtigt den højtærede Ministers Standpunkt; jeg ved, at han er en ren Slikmund efter farvet Margarine. Men naar det nu stiller sig saaledes, hvorfor saa ikke sige det ligefrem: Det, vi vil opnaa ved at slette denne Farvebestemmelse, er dette, at fra det Øjeblik, Margarine gaar ud fra Fabrikkerne til Detailhandlerne, til Forbrugerne, skal den være saadan, at den ikke er til at skelne, hvad Udseendet angaar, fra Smørret. Det er det, man vil, det er slet ikke dette, at Margarine bliver bedre. Og hvis der er nogen, der tror, at den bliver billigere, og at Forbrugerne opnaar nogen som helst Fordel ved dette, saa vil Tiden nok vise, at de tager ganske fejl. Nej, den Fordel, der vil blive opnaaet ved dette, skal nok vise sig — det er da min Opfattelse — at gaa andre Steder hen end til Forbrugerne. Jeg synes nu, at Folk skal have Lov til at spise Fedt eller Margarine eller Smør, akkurat som de har Lyst dertil, og alt efter som de har Raad dertil, men de skal ogsaa have Adgang til at faa at vide, hvad det er, de spiser. Lad mig dernæst tilføje, at en Lovgivning, som vil bidrage til, at Fejltagelser og Forvekslinger kan finde Sted i større Omfang, saa Folk let bliver narret, er en Lovgivning, som jeg for mit Vedkommende ikke vil være med til, og jeg synes heller ikke, at der er nogen

særlig Grund til at forandre Loven paa dette Omraade. Maaske der tidligere kunde være lidt Anledning dertil, men nu synes jeg, at der er langt mindre Anledning dertil. Tidligere var Forholdet jo saaledes, at mange Mennesker generede sig ved at bruge Margarine. Jeg kan særdeles godt huske for en Del Aar tilbage ude paa Landet, at naar man havde været hos Købmanden og gjort sine Indkøb, og der blandt dette Indkøb var en Margarinebøtte, saa var man meget omhyggelig for at faa den dækket godt til i Vognen, fordi man ikke holdt af, at andre skulde se, at man brugte den Vare. Og saaledes har det vel ogsaa været omkring i Byerne, at de, der brugte Margarine, søgte at skjule det saa meget som muligt. Men nu er dette jo faldet fuldstændig bort; nu generer Folk sig slet ikke for at bruge Margarine, og de Hjem her omkring i Landet, hvor der ikke bruges Margarine, er sikkert nemme at tælle. Det viser sig jo ogsaa, at Margarineforbruget bliver større og større. Vi er vel nu oppe paa et Forbrug af ca. 50 Mill. kg om Aaret; den ene Margarinefabrik rejser sig omkring i Landet efter den anden, alt, synes jeg, gaar paa dette Omraade fortrinligt. Men naar alt gaar saa godt, hvorfor skal vi saa begynde at forandre paa denne vigtige Bestemmelse i vor Margarinelov? Der er dog en gammel Regel, som siger, at naar en Virksomhed gaar godt, skal man ikke pille ved den, og jeg synes, det vilde have været rigtigt, om den højtærede Minister havde indtaget det Standpunkt overfor dette Spørgsmaal.

Det forekommer mig ogsaa, at man ved Behandlingen af saadanne Spørgsmaal kunde eller burde tage noget Hensyn til, hvad Landbrugets Organisationer og ledende Mænd mener derom. Efter Oplysningerne i den af Folketinget afgivne Betænkning har „De danske Mejeriforeningers Fællesorganisation“, „Dansk Mejeristforening“, „De samvirkende danske Landboforeninger“ og „De samvirkende danske Husmandsforeninger“ udtalt sig ret bestemt mod Ophævelsen af Farvebestemmelsen. Ved et Spørgsmaal som dette er der den allerstørste Grund til at tage noget Hensyn til, hvad Landbrugets Organisationer mener, og det synes ogsaa, som om den